

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla dr.Kovács László ügyvéd által képviselt felperesnek dr.Dunai József ügyvéd által képviselt alperes ellen közös tulajdon megszüntetése iránt a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében Tatabányán, 2010.évi június hó 29.napján 28.P.20.194/2009/31.szám alatt hozott ítélet ellen az alperes részéről 32.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja és akként pontosítja, miszerint annak mellőzése mellett, hogy a vételárat a felek egyenlő arányban kötelesek felosztani, megállapítja, hogy a 12.000.000 (tizenkettőmillió) forint összegű árverési vételárból a felperest és az alperest fejenként 6.000.000 - 6.000.000 (hatmillió - hatmillió) forint illeti meg.

Amennyiben az árverés során a legkisebb vételárnál magasabb összeget sikerül elérni a többletet a felperes és az alperes között $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányban kell elosztani.

Az árverési értékesítést a végrehajtó a Vht. szabályai szerint folytatja le, a végrehajtási költségek a feleket egymást közt egyenlő arányban terhelik.

Az alperes által az állam részére az illetékügyben eljáró adóhatóság felhívására fizetendő le nem rótt kereseti és viszontkereseti eljárási illeték összegét összesen 956.300 (kilencszázötvenhatezer-háromszáz) forintba felemeli.

Köteles a felperes az állam részére az illetékügyben eljáró adóhatóság felhívására megfizetni 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forint le nem rótt kereseti illetéket.

Köteles az alperes 15 napon belül megfizetni a felperes részére 100.000 (egyszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Köteles az alperes az állam részére az illetékügyben eljáró adóhatóság felhívására megfizetni 273.400 (kettőszázhetvenháromezer-négyszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében a **helység 1-i** belterület ...1.hrsz-ú lakóház, udvar, gazdasági épület megjelölésű, aszám alatti ingatlan vonatkozásában a felek közös tulajdonát árverési értékesítés útján megszüntette akként, hogy az ingatlan legkisebb vételárát 12.000.000 forintban állapította meg azzal, hogy a vételárat a felek

egymás közt egyenlő arányban kötelesek felosztani. A megyei bíróság az alperes viszontkeresetét elutasította. Egyben kötelezte az alperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 693.400 forint le nem rótt eljárási illetéket, valamint a felperesnek 15 napon belül 400.000 forint perköltséget.

Ítéletének jogi indokolása szerint a peres felek közös tulajdonát képezi a **helység 1-i** belterületi ...1. hrsz. alatt felvettszám alatti lakóház, udvar, gazdasági épület megjelölésű ingatlan, amely $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ részben a felperes és az alperes tulajdona. Az ingatlan tehermentes. Mindkét peres fél végrendeleti öröklés jogcímén szerezte meg a tulajdoni hányadát. A felperes ezen ingatlan forgalmi értékét a keresetlevelében 14.000.000 forintban határozta meg, majd a későbbiek során 12.000.000 forintban jelölte meg. Ezt az összeget az alperes elfogadta.

Az alperes módosított viszontkeresetében a Ptk.679.§./1/ bekezdése, 677.§./1/ bekezdés b/pontja és c/pontjának alkalmazásával mindösszesen 4.557.040 forint elszámolására tartott igényt. Nem kívánta ezen összeg pénzbeni megfizetését, a felperes tulajdoni hányadának 75 %-át kérte megállapítani a felperes $\frac{1}{2}$ ingatlan hányadára vonatkozóan, míg a fennmaradó 25 %-os tulajdoni hányadot hajlandó megváltani 1.442.960 forint megváltási ár megfizetése mellett.

A megyei bíróság a Ptk.148.§./3/ bekezdése alapján a közös tulajdont képező ingatlan árverés útján történő értékesítését rendelte el, figyelemmel arra, hogy mind a felperes mind pedig az alperes teljesítőképtelen, így egymás tulajdoni hányadát megváltani nem tudják. Ezért a közös tulajdon megszüntetésének egyetlen módja az árverés útján történő értékesítés, mivel a természetbeni megosztás kizárt.

Az ingatlan értékét 12.000.000 forintban állapította meg és ezen összeget osztotta el a peres felek között egyenlő arányban.

A megyei bíróság az alperes viszontkeresetét teljes egészében megalapozatlannak találta. Álláspontja szerint e vonatkozásban a bizonyítás az alperest terhelte. Az alperes csak állította, de a peres eljárásban nem tudta bizonyítani, hogy a hagyaték megszerzésére biztosításával és kezelésével járó költségek, illetőleg a hagyatéki eljárás költségei címén a felperessel szemben 766.475 forint megtérítési igénye lenne. A megyei bíróság a tanuvallomások alapján tényként állapította meg, hogy az alperes az ingatlant egymaga hasznosította anélkül, hogy ebbe bevonta volna a felperest és az albérletből származó bevételt a felperessel elszámolta volna.

Ezért még ha bizonyítást nyert volna az, hogy az ingatlan fenntartásával kapcsolatban költségei merültek fel, akkor sem érvényesítette volna ezt egyoldalúan, hiszen elszámolási kötelezettség terhelte a felperes irányába az albérleti díjakkal kapcsolatban.

Az sem bizonyított, hogy az alperes milyen fajta költségek megfizetésére kényszerült az ingatlan karbantartása körében. Erre vonatkozóan semmiféle bizonyítékot nem ajánlott fel, a tanúk egybehangzóan úgy nyilatkoztak, hogy az albérletbe kiadott időszakon túlmenően az ingatlanban mozgás nem volt tapasztalható, az üresen állt.

A megyei bíróság nem találta alaposnak az alperes 3.000.000 forint megfizetésére vonatkozó hagyatéki hitelezői igényét (Ptk.677.§./1/ bekezdés c/pontja).

Az alperes a keresetét arra alapította, hogy unokája "A" és annak házastársa Magyarországra települtek azért, hogy az örökhagyót segítsék. Ez az alperesi állítás sem került azonban teljes mértékben bizonyításra. "A" úgy nyilatkozott, hogy néhány hetet töltöttek Magyarországon, a tanúk pedig egyértelműen rövid, néhány hetes periódusra tudtak csak visszaemlékezni, illetve ezt igazolni.

Csupán "A" és az alperes állították azt, hogy 3.000.000 forintot kapott "A" és családja az alperestől, aki "A" nagyszülője azért, hogy a visszatelepülő család **Országban** újra tudja kezdeni az életét. Nem bizonyította az alperes az összecszerűséget, hiszen ezt csupán "A" tanuvallomása támasztotta alá, aki nyilvánvalóan nem tekinthető elfogulatlanak. Az alperes egyéb bizonyítékot nem ajánlott fel e körben, így sem a pénz átadása, sem pedig az összecszerűsége nem került kellően bizonyításra. Ezt a tételt az alperes az örökhagyó tartozásaként kívánta a felperessel szemben érvényesíteni, de nem nyert bizonyítást, hogy az alperes testvére az örökhagyó magatartása okozta volna ezt a rendkívüli kiadást az alperes számára. Ha az alperes saját elhatározásából segítette a saját unokáját, ebből fakadóan átadott részére akár 3.000.000 forintot, ezt önszántából tette és ezzel kapcsolatosan az örökhagyót semmiféle kötelezettség, vagy felelősség nem terhelte.

A megyei bíróság nem találta alaposnak az alperesnek a ház fenntartásával kapcsolatos költségek körében előterjesztett 744.520 forint megfizetése iránti viszontkeresetét sem. Az alperes azt adta elő, hogy a felperes 2006-tól 2009.augusztus hóig nem járult hozzá a ház fenntartásával kapcsolatos költségekhez. Az összecszerűsége egy igazoló táblázatot is csatolt, ez azonban a bíróság álláspontja szerint a viszontkereset jogalapját nem bizonyította. Nem bizonyította az alperes azt sem, hogy a költségek valóban felmerültek, és ezzel kapcsolatosan semmiféle bizonylatot, iratot, dokumentumot vagy a kiadásokat ténylegesen igazoló bizonylatot nem csatolt. Így nem állapítható meg, hogy ez a kiadás pontosan milyen tételekből adódott és mikor merült fel.

A megyei bíróság alaptalannak ítélte az alperesnek a 328.294 forint megfizetése iránti igényét is, amellyel kapcsolatban az alperes azt adta elő, hogy 1989-től kezdődően testvérét (az örökhagyót) készpénzzel támogatta haláláig.

A tanú az összecszerűséget, illetve a jogalapot sem bizonyította, ugyanakkor a kihallgatott tanúk vallomása alapján az állapítható meg, hogy az örökhagyó sosem szorult másnak, így az alperesnek a támogatására sem. Az örökhagyó anyagilag mindenkitől független volt, az örökhagyó takarékos életmódot folytatott. Megtakarításai voltak, a megtakarított pénzét befektette és a befektetéseiből, illetve ezek hozadékából fedezte a nagyobb kiadásait (pl.ajtócsere).

Az ítélet ellen az alperes fellebbezést nyújtott be, melyben kérte a megyei bíróság ítéletének a Pp.252.§./3/ bekezdése alapján a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára történő utasítását. Igényt tartott a felmerült perköltség megfizetésére is. Fellebbezésének indokolása szerint a bíróság a tényállást csak részben tárta fel, és nem adott helyt bizonyítási indítványának, illetve a részlegesen megállapított tényállásból helytelen jogi következtetést vont le.

Előadta, hogy a megyei bíróság a felperes tanuinak előadását aggály nélkül teljes terjedelemben elfogadta, míg az általa bejelentett "B", "C" és "A" tanuk közül csak az utóbbit hallgatta meg, ezen túlmenően nem vette figyelembe a másik két bejelentett tanú igazolt távollétét és nyilatkozatát. Nem kezdeményezte ezen tanuk lakóhelyük szerinti illetékes bíróság által történő meghallgatását.

A meghallgatott "A" vallomását érdemi indokolás nélkül nem fogadta el, annak ellenére, hogy a tanú egyértelműen megerősítette, hogy felszámolták Országban a lakóhelyüket és a néhai kifejezett kérésére jöttek **Helység 1-re**, hogy őt gondozzák, segítsék. A tanú igazolta azt is, hogy az együttélés nem az ő hibájukból nem lett sikeres, és ezért kárpótolta őket az alperes 3.000.000 forinttal.

Ha a bíróság intézkedett volna "C" és "B" lakóhely szerinti bíróságon történő tanumeghallgatásáról, úgy a tanuk kétséget kizáróan alátámaszthatták volna az ő előadását és "A" tanuvallomását.

A meghallgatott "D", "E" tanuvallomási nem a valóságot tükrözik, jól érzékelhető volt „kitaníttatásuk”.

A néhai minden esetben elfogadta az ő segítségét és meggondolatlanul ígéreteivel magához csalta unokáját "A"t és családját. Ők bízva az áttelepülés lehetőségében felszámolták otthonukat és a testvéréhez költöztek. Amikor a néhai megtudta, hogy "A" gyermeket vár, magatartását megváltoztatta és elűldözte a fiatal párt.

"F", "G" és a felperes házastársa "H" nem tudtak elfogulatlan tanuvallomást tenni.

Nem felel meg a tanuk azon állítása, hogy a néhai halála után az ingatlant albérletbe adta volna. Testvére halála után az ingatlant rövid időre egy idős hölgynek bocsátotta rendelkezésére kizárólag azért, hogy a ház állagát fenntartsa, a jószágokat ellássa. Ez szívességi lakáshasználat volt, lakbért a használó nem fizetett, kizárólag a rezsit.

Az ingatlan ½ részének ellenértékével kapcsolatban már korábban is elmondta, hogy a felperes 25 %-os mértékű tulajdoni hányadára fennmaradó 1.442.960 forintot rokonai segítségével meg tudja fizetni, ezért teljesítőképess.

A megyei bíróság a viszontkeresetet túlnyomó részt azzal utasította el, nem sikerült állításait bizonyítani. Nem vette figyelembe a bíróság azokat a becsatolt számlákat és okiratokat, amelyek a bíróság, illetve a felperes rendelkezésére álltak, amelyeket felperes többszörös felkérés ellenére nem volt hajlandó átvizsgálni.

Az üresen álló ház fenntartási számláit is becsatolta, amit a felperes helyett ő fizetett meg, ennek ellenére ezt a bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta.

Törvénytelennek tartja, hogy a bíróság nem fogadta el bizonyítottnak azt a tényt, miszerint unokája hitegetése miatti kárát 3.000.000 forint összegben ő megfizette volna. Hangsúlyozta, hogy "A" tanú vallomásával a pénz átadását és annak összecszerűségét hitelt érdemlően bizonyította, így ezt a tényt a bíróságnak el kellett volna fogadnia.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében a Pp.253.§./2/ bekezdése alapján a megyei bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Igényt tartott a másodfokú perköltség megfizetésére is.

Előadta, hogy a megyei bíróság részletes, terjedelmes bizonyítást folytatott le, ezt követően hozta meg ítéletét. Az eljárásban mind a felperesnek, mind az alperesnek maradéktalanul biztosította a bizonyítás lehetőségét, a bizonyítási teherrel történő megfelelő kioktatás mellett.

Az alperesnek minden törvényes lehetőség adott volt ahhoz, hogy a kereseti kérelem tekintetében, illetve az általa előterjesztett viszontkereset körében a megfelelő bizonyítékokat a bíróság elé tárja. Ezt elmulasztotta, illetve annak terhét, hogy az általa felajánlott bizonyítás nem vezetett eredményre neki kell viselnie.

Kiemelten hivatkozott arra, hogy a megyei bíróság a Pp.206.§./1/ bekezdésében foglalt elveknek megfelelően értékelte a kihallgatott tanuk vallomását és az eljárás során beterjesztett egyéb bizonyítékokat.

Semmilyen olyan körülmény nem áll fenn, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

Az ítélet tábla a fellebbezésben felhozott érvekre figyelemmel elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a megyei bíróság részéről történt-e olyan lényeges eljárási szabálysértés, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolja. E körben a felperes a tanubizonyítás elmaradására hivatkozott.

A Pp.3.§./3/ bekezdése értelmében a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása a feleket terheli.

A fentiek alapján hivatalból bizonyítási eljárás lefolytatására nem kerülhet sor.

Tényként állapítható meg, hogy az alperes a 13.sorszámú iratában tanuként kérte meghallgatni "A"-t, "C"-t és "B"-t. Vállalta ezen személyek előállítását. A 17.sorszám alatti iratában azonban bejelentette, hogy a tanuk beutazási vízumot nem kaptak, ezért kérte új határnap kitűzését. A megyei bíróság a 20.sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt végzésével a tárgyalást elhalasztotta és új határnapot tűzött ki. Felhívta az alperest, hogy "C"-t és "A"-t tanukat a határnapra állítsa elő. "B"-t a határnapra pedig idézni rendelte. Az alperes a 21.sorszám alatti telefaxában a 2010.január 14.napjának 8³⁰ órájára kitűzött tárgyalás elhalasztását kérte arra hivatkozással, hogy ez az időpont a jogi képviselőnek nem felel meg. Egyben bejelentette, hogy "C"-t és "A"-t nem kaptak beutazási vízumot, "B"-t tanú munkahelyi eltávozását nem tették lehetővé. Ezt követően a megyei bíróság a 23.sorszámú jegyzőkönyvében tanuként meghallgatta a felperes által bejelentett "H", "G", "F" és "E" tanukat. Egyben a tárgyalást elhalasztotta és új határnapot tűzött ki. Felhívta az alperesi képviselőt, hogy 8 napon belül jelentse be a bíróságnak van-e arra lehetőség, hogy a következő tárgyalási határnapra az általa bejelentett 3 tanut előállítsa. Ha igen, akkor az alperes ennek megfelelően járjon el.

Az alperes a 24.sorszámú telefaxában közölte, hogy "A" tanukénti előállításáról intézkedett. "C"-t és "B"-t ismételt megidézését nem kérte és nem indítványozta, hogy őket a megyei bíróság megkeresett bíróság útján hallgassa meg. A 28.sorszámú jegyzőkönyv 5.oldal 5.bekezdés utolsó sorában pedig akként nyilatkozott az alperesi képviselő, hogy „további bizonyítási indítványt előterjeszteni nem kívánunk”.

A fentiek alapján a megyei bíróság jogszerűen mellőzte "C" és "B" tanukénti meghallgatását, így eljárási szabálysértés a megyei bíróság részéről nem történt, az ítélet hatályon kívül helyezésére jogi lehetőség nincs.

Ugyanakkor az alperes hagyatéki hitelezői igényét nem kötelmi igényként, hanem tulajdoni igényként terjesztette elő, amelyre a későbbiekben kifejtett jogi álláspont szerint nincs jogi lehetőség, ezért a kötelmi igénnyel kapcsolatos bizonyítás lefolytatása nem releváns.

Ezt követően az ítéltábla a fellebbezést érdemben bírálta el.

Az ítéltábla álláspontja szerint a megyei bíróság az elsőfokú eljárás adatait a Pp.206.§./1/ bekezdésében foglalt elveknek megfelelően értékelve megalapozott tényállást állapított meg, az ebből levont jogi következtetése is mindenben helytálló.

Az ítéltábla osztotta a megyei bíróság megalapozott jogi álláspontját és az ítélet jogi indokolásában foglaltakat. A fellebbezésben felhozott érvekre figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

A Ptk.677.§./1/ bekezdése szerint hagyatéki tartozások:

- a/ az örökhagyó illő eltemetésének költségei;
- b/ a hagyaték megszerzésével, biztosításával és kezelésével járó szükséges költségek, valamint a hagyatéki eljárás költségei;
- c/ az örökhagyó tartozásai;
- d/ a kötelesrészen alapuló kötelezettségek;
- e/ a hagyományon és meghagyáson alapuló kötelezettségek.

A hagyatéki tartozások törvényi megnevezése taxatív felsorolás abban az értelemben, hogy az itt nem nevesített tartozás fajta nem minősül hagyatéki tartozásnak. Ugyanakkor az egyes tartozás fajtákon belül a törvényi rendelkezés csak példálózó. A hagyatéki tartozások három fő csoportba sorolhatók: az örökhagyót terhelő (Ptk.677.§./1/ bekezdés a/pont), az örökhagyó halála folytán felmerülő (Ptk.677.§. /1/ bekezdés a-b/pont), és az örökös terhelő (Ptk.677.§./1/ bekezdés b-e/pont).

A hagyaték megszerzésével összefüggő költségek az örökhagyó halála után merülnek fel. A törvény csak a szükséges költségek felszámítását teszi lehetővé. Ide tartoznak a hagyaték megszerzésével kapcsolatos költségek (pl. előzetes bizonyítás költsége, az esetleges öröklési per költsége, stb.) a hagyaték biztosításával kapcsolatos költségek, amelyek a hagyatéki eljárás során megtehető biztosítási intézkedésekkel kapcsolatban felmerült költségek és a hagyaték kezelésével járó költségek (pl. végrendeleti végrehajtó költsége, díja, ügygondnok költsége, díja, stb.).

Az örökös az örökhagyó jogutódja, ezért az örökhagyó tartozásai is átszállnak rá, mégpedig abban az állapotban, ahogy azt az örökhagyót annak halálakor terheltek. Átszállnak az örökhagyónak mind a személyével, mind a vagyonával kapcsolatos tartozásai. A lényeg az, hogy ezek az örökhagyó halálakor fennálljanak (BH.1983.70.). Az örökhagyó személyével kapcsolatos tartozások közé tartoznak a gyógyíttatásával, ápolásával, étellemezésével, tartásával felmerült költségek, ha azok kiegyenlítése az örökhagyó életében nem történt meg.

A fentiek alapján tényként állapítható meg, hogy az alperes viszontkeresetében az örökhagyó tartozásaként érvényesített 3.000.000 forintos igény nem minősül hagyatéki tartozásnak. Ezen 3.000.000 forint vonatkozásában a megyei bíróság ítéletében helyesen állapította meg, hogy ezen összeg kifizetését **"A-nak"** az alperes ítéleti bizonyossággal nem tudta bizonyítani.

Ugyanakkor a perben kihallgatott **"D"**, **"E"**, **"F"**, **"G"** és **"H"** tanuk vallomása alapján nem bizonyított, hogy a néhainak ilyen tartozása állt volna fenn **"A"** avagy az alperes felé.

Ez kizárólag akkor minősülne az örökhagyó tartozásának, ha ezen összeg kifizetését a néhai halálát megelőzően **"A"** részére vállalta volna. Ilyen kötelezettségvállalásról nincs szó, hiszen **"A"** a néhainál csupán néhány hetet töltött. Kötelezettségvállalás hiányában pedig ez nem minősül az örökhagyó tartozásának. Amennyiben az alperes ezt az összeget unokájának kifizette saját elhatározásából és saját költségére tehette. Önmagában a kifizetés ténye hagyatéki hitelezői igényt nem alapoz meg.

A megyei bíróság az elsőfokú eljárás adatai alapján helyesen és megalapozottan jutott arra az álláspontra, hogy a hagyaték megszerzésével, biztosításával és kezelésével kapcsolatos költség címén érvényesített 766.475 forint összeg kifizetését az alperes a peres eljárásban nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani. Ugyanakkor azt is helyesen állapította meg, hogy a közös tulajdont képező ingatlant nem vitásan az alperes hasznosította - adta bérbe - és a bevétellel a felperes felé nem számolt el, így a kiadások megtérítésére sem tarthatna igényt.

Nem alapos az alperes fellebbezése a ház fenntartásával kapcsolatos 744.520 forint költség körében sem. Az elsőfokú eljárás adatai alapján a megyei bíróság helyesen állapította meg, hogy a 2006-tól 2009.augusztusig terjedő időszakra ezen kiadás felmerültét és meglétét az alperes hitelt érdemlően számlával, bizonylattal nem igazolta. Kizárólag egy saját maga által készített táblázatot csatolt, ez azonban nem bizonyítja sem a jogalapot, sem azösszezszerűséget. Így ezen kiadások elszámolására az alperes nem tarthat igényt.

Az ítélet tábla az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján nem találta bizonyítottnak, hogy az alperes 1989-től kezdődően néhai testvérét összesen 328.294 forinttal támogatta volna. Ezt a tényelődását az alperes a peres eljárásban bizonyítani nem tudta. Ugyanakkor a fentebb már részletesen meghivatkozott tanuk vallomása alapján a megyei bíróság megalapozottan állapította meg, hogy az örökhagyó anyagilag mindenkitől független volt, takarékos életmódot folytatott, megtakarításai voltak. A megtakarított pénzt befektette és befektetéseiből, illetve ezek hozamából fedezte a nagyobb kiadásait. Így az örökhagyó sosem szorult másnak, de az alperes támogatására sem.

Az alperes a módosított viszontkeresetében érvényesített 4.557.040 forint megfizetésére nem tartott igényt, hanem ennek fejében a felperes tulajdoni hányadának 75 %-át kérte megállapítani a javára.

Ez a felperesi igény - még alapossága esetén is - megalapozatlan, hiszen a polgári jog hagyatéki hitelezői igény alapján tulajdonszerzési jogcímet nem ismer. A hagyatéki hitelezői igény tulajdoni hányadot nem keletkeztet (BDT.2000.217.).

Az ítéltábla hivatalból észlelte, hogy a megyei bíróság tévesen döntött a felperes és az alperes személyes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illetve viszontkereseti illeték mértékéről.

Ezen rendelkezések felülvizsgálatára a Pp.253.§./3/ bekezdése lehetőséget biztosít, hiszen a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről.

Az Itv.41.§./2/ bekezdése kimondja az eljárás tárgya értékének a felek által történő leszállítása vagy annak utólag alacsonyabb összegben történt megállapítás esetén az illetékalap mérséklésének - ha e törvény kivételt nem tesz - nincs helye.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján tényként állapítható meg, hogy a felperes keresetlevelében a pertárgy értékét 7.000.000 forintban állapította meg, ez alapján a felhívott jogszabályi rendelkezés értelmében a feljegyzett kereseti illeték összege 420.000 forint. A későbbiek során a keresetét leszállította 6.000.000 forintra, de ez a leszállítás az illeték mérséklésére nem ad lehetőséget. Ezért a megyei bíróság által is felhívott 1/2008/V.19./PK.vélemény VIII/F/pontja alapján a felperest 240.000 forint le nem rótt illeték megfizetése terheli, mivel a kereset leszállítása folytán felmerülő 60.000 forint feljegyzett illetéket ő köteles viselni, míg az alperes 180.000 forintot. Az alperes a 7.sorszám alatt előterjesztett viszontkeresetében a viszontkereset értékét 12.938.791 forintban határozta meg. A már felhívott Itv.41.§./2/ bekezdése értelmében e vonatkozásban 776.330 forint viszontkereseti illeték kerül feljegyzésre. Az alperes a viszontkereset vonatkozásában teljes egészében peresztes lett, így a Pp.78.§./1/ bekezdése szerint ő köteles viselni az ezzel kapcsolatban feljegyzett viszontkereseti illetéket, illetve a fentebb már meghatározott 180.000 forint kereseti illetéket, azaz mindösszesen 956.300 forintot.

Mindezen indokok alapján az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét a Pp.253.§./2/ bekezdése értelmében a fenti pontosítással helybenhagyta.

A fellebbezési eljárásban az alperes teljes egészében peresztes lett, ezért a Pp.78.§./1/ bekezdése alapján ő köteles a felperes felmerült másodfokú perköltségét megfizetni. Ennek összegét az ítéltábla a 32/2003/VIII.22./IM. rendelet 3.§./5/ bekezdése alapján határozta meg.

Az alperes személyes illetékfeljegyzési jogban részesült, így a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a már felhívott Pp.78.§./1/ bekezdése és az Itv.59.§./1/ bekezdése értelmében ő köteles megfizetni.

Győr, 2011. évi április hó 7. napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr.Szalay Róbert sk.
bíró